

[Niels Petersen.]

hvor som helst og naar som helst, uden at Sygehuse eller Hospitaler kommer i Betragtning. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til fortsat velvillig og grundig Behandling.

Bindslev: Naar man staar overfor et Lovforslag som dette, der i sin Begrænsning ikke synes at kunne komme til at omfatte saa forfærdelig mange Tilfælde, er det dog ganske naturligt, at man paa Forhaand gør sig klart, hvilke Principper det her drejer sig om at føre ud i Livet. Jeg vil gerne have Lov til skarpt at understrege og indskærpe, at enhver, der stemmer for dette Lovforslag, maa gøre sig klart, at man ikke vil blive staaende ved det Resultat, der opnaas her, men at senere Rigsdagsflertal utvivlsomt vil benytte Lejligheden til at gaa videre og videre i en Retning, som jeg efter mit Skøn maa betragte som absolut uheldig og skadelig for Samfundet. Det er derfor ikke i og for sig Lovforslaget som saadant, der foranlediger mig til at tage Ordet her, men det er dets Princip, som jeg mener man maa standse overfor med det samme. Hvor det drejer sig om en saadan Lovgivning, synes jeg, det bliver mere klart end i saa mange andre Tilfælde, hvilken Modsætning der er mellem, hvad man kunde kalde konservativt betonet og radikalt betonet Lovgivning. Det karakteristiske for konservativt betonet Lovgivning er dette, at den overalt søger at være erfaringsbestemt, medens den radikale Lovgivning i højere Grad er eksperimenterende. Den almindelige Retsopfattelses Grobund maa nu en Gang være Tryghed; et Lands Lovbestemmelser maa være fast opbyggede, med en indre Sammenhæng og med ubrydelig Kontinuitet. De skal ikke være som et Barometer, hvis Viser vakler, blot man slaar paa Glasset, ikke en hvilken som helst ny og uprøvet Idé i politisk Teori eller eksperimenterende Videnskab skal antages. Da jeg i Skoletiden læste Cæsar, husker jeg, han kendetegnede Gallerne ved et *studium rerum novarum*, hvilket vi lærte skulde oversættes som *Lyst til eller Iver efter nye Ting*. Et saadant *studium rerum novarum* kendetegner al radikal Loveksperimenteren, som vi passende kunde overlade til Kalifornien eller lignende amerikanske Stater, hvortil det ifølge Kommissionens Betænkning synes at være forbundet med betydelig Risiko at emigrere.

Naar jeg nu paa adskillige ærede Partifællers Vegne vil udtale mig mod det foreliggende Lovforslag, betyder det ikke, at jeg

paa Forhaand vover at udelukke enhver Mulighed for, at man en Gang ad Aare med større Tryghed vil kunne skride til en Lovgivning paa dette Omraade. Jeg tror ikke meget paa det etisk forsvarlige deri, dybest set, men vil dog altsaa ikke se bort fra den spinkle Mulighed, at Videnskaben en Gang skulde kunne komme til at sidde inde med en saa sikker Viden om, hvilke Love Arveligheden følger, og hvilke Konsekvenser Indgreb i Kønskirtlerne vil medføre, og hvorledes disse eventuelt vil kunne modvirkes — altsaa vil kunne naa saa vidt, at en saadan Lovgivning maaske vil kunne retfærdiggøres. Men jeg vil gerne allerede paa nærværende Tidspunkt fastslaa, at Videnskabens Indsigt og Erfaring endnu er saa spinkel og usikker, at det tør betegnes som i enhver Henseende forkasteligt at bygge en Lovgivning op paa saa utrygt et Grundlag. Jeg erkender gerne, at mit Standpunkt først og fremmest er dikteret af, hvad jeg vil kalde en instinktiv Modvillie mod Indgreb af denne Art, mod Indgreb, der eksperimenterer med, hvad jeg vil kalde selve Livsmysteriet. Vi ved jo, at almindelig Lægeetik fastslaaer det som overordentlig betænkeligt at dræbe Liv, hvad enten det nu drejer sig om Mistostre, altsaa smaa Børn, hvis Tilværelse paa Grund af de Misdannelser, de er født med, kun skulde kunne synes at blive kummerfuld, eller det drejer sig om gamle, lidende Mennesker, som de nærmest paarørende og de selv maaske i Virkeligheden kun ønsker Døden. Men hvad saadanne Personer angaar, har Lægevidenskaben og Lægeetikken altid hidtil hævdet, at her turde man ikke gribe ind overfor Livet, man maatte af Hensyn til selve Livet og til de Muligheder, som Livet endnu kunde bære i sig, have Lov til at se, hvad Fremtiden endnu kunde bære i sit Skød for disse Væsener. Og selv om man naturligvis ikke kan sige, at der her foreligger et aldeles parallelt Tilfælde, saa drejer det sig i begge Tilfælde om, hvad jeg altsaa har villet kalde Livsmysteriet, det drejer sig om at gribe ind paa Omraader, hvor Menneskeheden i Virkeligheden ikke har den dybe Indsigt, som saadanne Indgreb forudsætter. Vi ved i Virkeligheden ikke, hvad vi gør. Vi ved det i ydre Henseende, vi kan maale de Konsekvenser, der følger deraf, men vi ved dybest set ikke, hvad vi gør, fordi vi ikke ved, hvad Livet er. Altsaa, dette er mit første og mit væsentlige: min instinktive Modvillie og Indstilling mod Lovforslaget.

Men hvis jeg derefter gaar over til selve Lovforslaget, saaledes som det fore-